

Fraga se sent incòmode amb l'operació reformista

/ Arxiu

Hem de començar a prendre'ns seriosament Miquel Roca i l'Operació Reformista, sobretot després de la consideració tan formal que els atorga la dreta. Manuel Fraga s'emprenya del tot si algú que no siga l'esquerra més o menys moderada vol esclafar la seua cadira. Fraga s'ompli la boca, de tant en tant, parlant de la majoria natural. Sol ser quan veu la possibilitat que algú li reste vots. Si aquest algú no li pica l'ullet i es deixa voler, passa ràpidament a l'ofensiva i a la desqualificació.

Roca té per a Fraga dos problemes fonamentals. El primer, la possibilitat que Oscar Alzaga i els seus demòcrata-cristians puguin sentir la diabòlica temptació de canviar de coalició, cosa gens estranya si es té en compte que el «líder carismàtic» del PDP és un home que té una certa facilitat per a mudar d'amo. Per si de cas Alzaga torna al camí de les vel·leïtats, Alianza Popular ja ha fet

Fraga tem Roca

I acusa el catalanisme de voler governar Espanya

pública una enquesta de café, segons la qual el partit pitjor considerat a Galícia és el Demòcrata Popular. Aquesta punyalada en el fetge és un avís per a vaixells de pesca i navegació de cabotatge, és a dir, una advertència a la Coalición Galega i als altres amics de Roca, perquè rebutgen a Galícia la possibilitat del pacte amb els demòcrata-cristians.

Fraga, que és multidireccional en el maquiavel·lisme partidari, ja ha començat l'atac frontal a Roca a base de dir allò que diu: «anem tots alerta, que el que vol el catalanisme és governar a tot Espanya». I, així, corifeus, exegetes i estranys companys de llit han

començat a parlar de Jordi Pujol com del «Cèsar català». Ara volen titllar Pujol, que ja ha prestat suport públicament a l'operació reformista, d'ambicions *cabdillistes*.

El «perill català», que ha estat arma llançadora allà on tots sabem i no se sap quan s'acabarà això, comença a ser ja mercaderia vendible a Lleó, Orense i Madrigal de las Altas Torres. A l'Espanya de les autonomies, després de llargues campanyes centrades en la insolidaritat de bascos i catalans, el «nosaltres sols» i l'alternativa KAS, es pretén llançar la idea que totes les comunitats corren el perill de ser governades per individus venuts a l'or català, que

deu ser tan eteri, si fa no fa, com el ja periclitat or de Moscou.

Se m'acut de prendre en consideració la possibilitat que aquest país, governat durant anys per gallecs i andalusos, potser canviaria de cara si fos dirigit, durant un cert temps, per un català. Cambó no sembla que va guanyar grans ressentiments, i no és que jo pense en el senyor Roca com en una segona edició camboniana, però no veig les raons per les quals algú haja de sentir espant perquè un català, pactista i membre de Convergència Democràtica, més pactista encara, pugui tenir algun pes específic en la vida de l'estat.

Probablement, s'ha concedit massa importància a Roca, el pòster natural del qual és Suárez, que segueix sense deixar-se. Que pre-ocupe la dreta un senyor tan apropat no deixa de ser divertit. Els atacs de Fraga, em fa la impressió, només poden proporcionar beneficis a Roca. Segurament, més que els triomfs del Barça, que encara és capaç de perdre la Lliga.